

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. sausio 18 d.\*

Byloje C-229/05 P

dėl 2005 m. gegužės 9 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

**Osman Ocalan, veikiantis Kurdistanio darbininkų partijos (Kurdistan Workers' Party) (PKK) vardu,**

**Serif Vanly, veikiantis Kurdistanio nacionalinio kongreso (Kurdistan National Congress) (KNK) vardu,**

atstovaujami QC M. Muller, *barristers* E. Grieves ir P. Moser bei *solicitor* J. G. Peirce,

apeliantai,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

**Europos Sąjungos Tarybai,** atstovaujamai E. Finnegan ir M. Bishop,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

\* Proceso kalba: anglų.

**Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei**, atstovaujamai  
R. Caudwell, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

**Europos Bendrijų Komisijai,**

įstojusioms į bylą pirmojoje instancijoje šalims,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai K. Lenaerts, E. Juhász, J. N. Cunha  
Rodrigues (pranešėjas) ir M. Ilešič,

generalinė advokatė J. Kokott,  
posėdžio sekretorius J. Swedenborg, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. rugsėjo 14 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. rugsėjo 27 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

### **Sprendimą**

- <sup>1</sup> Savo apeliaciniu skundu Osman Ocalan, veikiantis Kurdistanio darbininkų partijos (*Kurdistan Workers' Party*) (PKK) vardu, ir Serif Vanly, veikiantis Kurdistanio

nacionalinio kongreso (*Kurdistan National Congress*) (KNK) vardu, prašo panaikinti 2005 m. vasario 15 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo nutartį *PKK ir KNK prieš Tarybą* (T-229/02, Rink. p. II-539, toliau – skundžiama nutartis), kuria pastarasis atmetė kaip nepriimtina jų ieškinį, kuriuo prašyta panaikinti 2002 m. gegužės 2 d. Tarybos sprendimą 2002/334/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir susivienijimams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2001/927/EB (OL L 116, p. 33), ir 2002 m. birželio 17 d. Tarybos sprendimą 2002/460/EB, įgyvendinantį Reglamento Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2002/334/EB (OL L 160, p. 26).

## Teisinis pagrindas

### *Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija*

- 2 1950 m. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 6 straipsnis „Teisė į teisingą bylos nagrinėjimą“ numato:

„1 Kai yra sprendžiamas tam tikro asmens civilinio pobūdžio teisių ir pareigų ar jam pareikšto kokio nors baudžiamojo kaltinimo klausimas, toks asmuo turi teisę, kad bylą per įmanomai trumpiausią laiką viešumo sąlygomis teisingai išnagrinėtų pagal įstatymą įsteigtas nepriklausomas ir bešališkas teismas. Teismo sprendimas paskelbiamas viešai, tačiau demokratinėje visuomenėje moralės, viešosios tvarkos ar valstybės saugumo interesais spaudos atstovams ar

visuomenei gali būti neleidžiama dalyvauti per visą procesą ar jo dalį, kai tai reikalinga dėl nepilnamečių ar bylos šalių privataus gyvenimo apsaugos, arba tiek, kiek, teismo nuomone, yra būtina dėl ypatingų aplinkybių, dėl kurių viešumas pakenktų teisingumo interesams.

<...>“

- 3 EŽTK 13 straipsnyje „Teisė į veiksmingą teisinės gynybos priemonę“ nustatyta:

„Kiekvienas, kurio teisės ir laisvės, pripažintos šioje Konvencijoje, yra pažeistos, turi teisę pasinaudoti veiksminga teisinės gynybos priemone kreipdamasis į valstybės instituciją, nepriklausomai nuo to, ar tą pažeidimą padarė asmenys, eidami savo oficialias pareigas.“

- 4 Pagal EŽTK 34 straipsnį „Individualios peticijos“:

„Kiekvienas fizinis asmuo, nevyriausybinės organizacijos ar grupės asmenų, teigiantys, kad jie yra vienos iš Aukštųjų Susitariančiųjų Šalių padaryto Konvencijoje ir jos protokoluose įtvirtintų teisių pažeidimo auka, gali pateikti (Europos žmogaus teisių) Teismui individualią peticiją. Aukštosios Susitariančiosios šalys įsipareigoja niekaip netrukdyti veiksmingai pasinaudoti šia teise.“

*Bendrijos teisė*

- 5 Manydama, kad siekiant įgyvendinti Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliuciją 1373 (2001) Bendrijai buvo būtina imtis veiksmų, 2001 m. gruodžio 27 d. Taryba priėmė Bendrąją poziciją 2001/360/BUSP dėl kovos su terorizmu (OL L 344, p. 90) ir Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu (OL L 344, p. 93).
- 6 Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnis numato:

„1. Ši bendroji pozicija pagal paskesnių straipsnių nuostatas taikoma priede išvardytiems su teroro aktais susijusiems asmenims, grupėms ir organizacijoms.

<...>

4. Priede pateiktas sąrašas yra sudaromas remiantis tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, nepaisant to, ar jis susijęs su pavedimu, remiantis rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar su tokių veiksmų pasmerkimu. Į tą sąrašą gali būti įtraukiami asmenys, grupės ir organizacijos, kuriuos Jungtinių Tautų Saugumo Taryba yra nustačiusi kaip susijusius su terorizmu ir kuriems yra nusprendusi taikyti sankcijas.

Šioje straipsnio dalyje „kompetentinga institucija“ – tai teisminė institucija arba, jei teisminės institucijos neturi kompetencijos toje srityje, kuriai taikoma ši straipsnio dalis, lygiavertę kompetenciją šioje srityje turinti institucija.

5. Taryba veikia, siekdama užtikrinti, kad apie priede išvardytus fizinius ar juridinius asmenis, grupes ir organizacijas būtų papildomai pateikiama pakankamai duomenų, kad būtų galima nustatyti konkrečių žmonių, juridinių asmenų, grupuočių ar organizacijų tapatybę ir išteisinti tuos, kurie turi tas pačias ar panašias pavardes ar pavadinimus.

6. Priede pateiktas asmenų ir organizacijų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą kas šeši mėnesiai atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti juos sąrašė.“

7 Bendrosios pozicijos 2001/931 2 straipsnyje nustatyta:

„Europos bendrija, neviršydama Europos bendrijos steigimo sutarties jai suteiktų įgaliojimų, įsako išaldyti priede išvardytų asmenų, grupių ir organizacijų lėšas ir kitą finansinį turtą ar ekonominius išteklius.“

8 2001 m. gruodžio 27 d. Taryba priėmė Reglamentą (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir susivienijimams siekiant kovoti su terorizmu (OL L 344, p. 70).

9 Pagal šio reglamento 2 straipsnį:

„1. Išskyrus atvejus, kai leidžiama pagal 5 ir 6 straipsnius:

- a) visos lėšos, (kitas finansinis turtas ir ekonominiai ištekliai), priklausantys į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui, arba jų valdomi ar disponuojami, (yra išaldomi);
- b) į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui neleidžiama nei tiesiogiai, nei netiesiogiai naudotis arba savo naudai disponuoti jokiais lėšomis, kitu finansiniu turtu ir ekonominiais ištekliais.

2. Išskyrus atvejus, kai leidžiama pagal 5 ir 6 straipsnius, į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui arba jų naudai draudžiama teikti finansines paslaugas.

3. Taryba, veikdama vienbalsiai, nustato, peržiūri ir keičia asmenų, grupių ir susivienijimų, kuriems taikomas šis reglamentas, sąrašą vadovaudamasi Bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP 1 straipsnio 4, 5 ir 6 dalyse išdėstytomis nuostatomis; į tą sąrašą įtraukiami:

- i) fiziniai asmenys, kurie padaro arba kėsinaisi padaryti bet kurį teroro aktą, jame dalyvauja arba padeda jį padaryti;

- ii) juridiniai asmenys, grupės ar susivienijimai, kure padaro arba kėsina padaryti bet kurį teroro aktą, jame dalyvauja arba padeda jį padaryti;
  
- iii) juridiniai asmenys, grupės ar susivienijimai, valdomi arba kontroliuojami vieno ar daugiau iš i ir ii punktuose nurodytų fizinių ar juridinių asmenų, grupių ar susivienijimų; arba
  
- iv) fiziniai ir juridiniai asmenys, grupės ar susivienijimai, veikiantys vieno ar daugiau iš i ir ii punktuose nurodytų fizinių ar juridinių asmenų, grupių ar susivienijimų vardu arba nurodymu.“

## Bylos aplinkybės

10 Skundžiamoje nutartyje pateikiamos šios išvados:

- „1 Iš bylos medžiagos matyti, kad (PKK) buvo įsteigta 1978 m. ir siekdama, kad būtų pripažinta kurdų laisvo apsisprendimo teisė, pradėjo ginkluotą kovą su Turkijos vyriausybe. Pagal rašytinius (Osman) Ocalan parodymus 1999 m. liepos mėn. PKK vienašališkai paskelbė paliaubas, pasilikdama teisę į savigyną. Pagal tuos pačius parodymus 2002 m. balandžio mėn., siekdamas įtvirtinti šių veiksmų krypties pokytį, PKK kongresas nusprendė, kad „nuo 2002 m. balandžio 4 d. bet kuri „PKK“ vardu vykdoma veikla nutraukiama – po šios datos ji bus laikoma neteisėta“ (ieškinio 2 priedas, 16 punktas). Kurdų mažumos vardu siekiant demokratiškai pasiekti politinius tikslus buvo įsteigtas naujas susivienijimas Kurdistano Laisvės ir Demokratijos Kongresas – KADEK (*Kongreya Azadî ş Demokrasiya Kurdistan*). KADEK pirmininku išrinktas (Abdullah) Ocalan.

- 2 (KNK) yra apie trisdešimt organizacijų jungiantis susivienijimas. KNK tikslas – „stiprinti kurdų vienybę ir bendradarbiavimą visose Kurdistanio dalyse ir remti jų kovą atsižvelgiant į kurdų tautos svarbiausius interesus“ (KNK įstatų 7 straipsnio A dalis). Pagal rašytinius KNK pirmininko (Serif) Vanly parodymus PKK garbės pirmininkas buvo vienas iš tų, kurie skatino KNK įsteigimą. PKK buvo KNK narys, o atskiri PKK nariai iš dalies finansavo KNK.“
- 11 2002 m. gegužės 2 d. Taryba priėmė Sprendimą 2002/334/EB. Šiuo sprendimu PKK buvo įtraukta į sąrašą, numatytą Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje (toliau – ginčijamas sąrašas).
- 12 Pareiškimu, užregistruotu Nr. T-206/02, KNK pateikė ieškinį dėl Sprendimo 2002/334 panaikinimo. 2005 m. vasario 15 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismas šį ieškinį atmetė kaip nepriimtina. Apeliacinis skundas dėl šios nutarties nebuvo paduotas.
- 13 2002 m. birželio 17 d. Taryba priėmė Sprendimą 2002/460. Šiuo sprendimu PKK pavadinimas liko ginčijamame sąraše. Vėliau įvairiais Tarybos sprendimais šis sąrašas buvo reguliariai atnaujinamas.

## **Procesas Pirmosios instancijos teisme**

- 14 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2002 m. liepos 31 d. patektu pareiškimu, PKK, atstovaujama Osman Ocalan, ir KNK, atstovaujamas Serif Vanly, pateikė ieškinį dėl Sprendimų 2002/334 ir 2002/460 panaikinimo. Šis ieškinys užregistruotas numeriu T-229/02.

15 Prie šio ieškinio buvo pridėtas įgaliojimas PKK vardu, kuris išdėstytas taip:

„Aš, toliau pasirašęs Osman Ocalan, buvęs anksčiau PKK pavadinimu žinomos organizacijos narys, jos vardu įgalioju

Mark Muller, advokatą iš 10–11 Gray's Inn Square,

Edward Grieves, advokatą iš 10–11 Gray's Inn Square,

Gareth Pierce, Birnberg Pierce advokatų kontoros partnerį

parengti ir pateikti Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismui ieškinį, kuriuo siekiama panaikinti Sprendimą 2002/334 ir Reglamentą Nr. 2580/2001 bei imtis bet kokių su tuo susijusių veiksmų, įskaitant bet kokios užduoties pavedimą kitam asmeniui, prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones pateikimą ir apeliacinio skundo Europos Bendrijų Teisingumo Teismui pateikimą, jeigu jis pasirodytų būtinas.“

16 Atskiru 2002 m. lapkričio 27 d. pateiktu dokumentu Taryba, remdamasi Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalimi, pateikė prieštaravimą dėl priimtino. Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei bei Europos bendrijų Komisijai buvo leista įstoti į bylą Tarybos pusėje. Komisija pateikė pastabas dėl prieštaravimo dėl priimtino. Jungtinė Karalystė jas pateikti atsisakė.

- 17 Skundžiama nutartimi, priimdamas sprendimą dėl šio prieštaravimo dėl priimtino-  
mo, Pirmosios instancijos teismas atmetė šį ieškinį kaip nepriimtina.

### **Skundžiama nutartis**

- 18 Pirmosios instancijos teismas Osman Ocalan PKK vardu pateiktą ieškinį pripažino  
nepriimtiniu dėl šių motyvų:

„27 Visų pirma konstatuotina, kad Sprendimai (2002/334 ir 2002/460) turi būti  
laikomi tiesiogiai ir konkrečiai susijusiais su PKK, nes juose nurodytas jos  
pavadinimas.

28 Be to, reikia nurodyti, kad taisyklės, reglamentuojančios ieškinio dėl panaiki-  
nimo, susijusio su asmeniu, įtrauktu į ginčijamąjį sąrašą, t. y. asmenų, grupių ir  
susivienijimų, kuriems taikomos ribojančios priemonės siekiant kovoti su  
terorizmu, sąrašą, priimtinumą, turi būti nustatytos atsižvelgiant į nagrinėjamos  
bylos aplinkybes. Iš tikrųjų, kalbant konkrečiai apie šias grupes arba  
susivienijimus, gali būti taip, kad jie teisiškai neegzistuoja arba negalėjo laikytis  
teisės normų, kurios paprastai taikomos juridiniams asmenims. Todėl pernelyg  
formalizuojant tam tikrais atvejais bus paneigiama galimybė pareikšti ieškinį dėl  
panaikinimo, nors šioms grupėms ir susivienijimams buvo taikomos Bendrijos  
ribojančios priemonės.

<...>

- 32 Pagal 28 punkte nurodytus principus (Osman) Ocalan, fizinis asmuo, turi teisę visomis įrodinėjimo priemonėmis įrodyti, kad veikia teisėtai juridinio asmens – PKK, kurios atstovas teigia esąs, vardu. Tačiau šiais įrodymais reikia bent jau pagrįsti, kad PKK iš tikrųjų norėjo pareikšti šį ieškinį ir kad ji nebuvo trečiųjų šalių, šiuo atveju atitinkamai vieno iš jos narių, panaudota kaip priemonė jį pareikšti.
- 33 Taip pat reikia nurodyti, kad Pirmosios instancijos teismas, nagrinėdamas ieškinio priimtumą, neturi priimti sprendimo dėl PKK realaus egzistavimo. Nagrinėjant ieškinio priimtumą klausimas kyla tik dėl to, ar (Osman) Ocalan gali pareikšti ieškinį PKK vardu.
- 34 Pirmą, pažymėtina, kad ieškinį PKK vardu („on behalf“) formaliai pareiškė (Osman) Ocalan.
- 35 Antra, konstatuotina, kad ieškovai teigia, jog PKK buvo likviduota 2002 m. balandį. Be to, pagal ieškinio priede (Osman) Ocalan pateiktus parodymus PKK suvažiavimas paskelbė apie jos likvidavimą ir tuo pat metu priėmė deklaraciją, pagal kurią „bet kuri PKK vardu vykdoma veikla (nuo šiol) laikoma neteisėta“.
- 36 Trečia, konstatuotina, kad ieškovų rašytiniuose dokumentuose (Osman) Ocalan minimas tik kaip PKK atstovas. Niekada nebuvo teigta, kad jis turėjo kokį nors asmeninį suinteresuotumą, susijusį su Sprendimų (2002/334 ir 2002/460) panaikinimu.

- 37 Neįrodę (Osman) Ocalan teisės atstovauti PKK, ieškovai, atvirkščiai, teigia, kad PKK nebeegzistuoja. Neįmanoma sutikti, kad nebeegzistuojantis juridinis asmuo, darant prielaidą, jog jis toks yra, gali teisėtai paskirti savo atstovą.
- 38 Tai, kad (Osman) Ocalan negali teisėtai atstovauti PKK, dar labiau pagrindžia jo paties parodymai, pagal kuriuos bet koks PKK vardu atliekamas veiksmas po 2002 m. balandžio mėn. būtų neteisėtas. Pagal šiuos parodymus veiksmai, kurių PKK vardu imasi (Osman) Ocalan, turėjo būti pripažinti neteisėtais paties įgaliotojo.
- 39 Taigi dėl ieškovų Pirmosios instancijos teismas atsiduria paradoksaliaje padėtyje, kurioje fizinis asmuo, ketinantis atstovauti juridiniam asmeniui, ne tik negali įrodyti, kad jis jam atstovauja teisėtai, bet ir pateikia motyvus, dėl kurių jis negali šiam juridiniam asmeniui atstovauti.
- 40 Dėl ieškovų argumento, pagrįsto kitų teisių gynimo priemonių nebuvimu, negalima priimti kiekvieno asmens ieškinio, kuriuo siekiama apginti trečiųjų asmenų interesus.
- 41 Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad (Osman) Ocalan savo iniciatyva pareiškė ieškinį PKK vardu, todėl (Osman) Ocalan PKK vardu pareikštas ieškinys yra nepriimtinas.“

- 19 Pirmosios instancijos teismas dėl Serif Vanly KNK vardu pateikto ieškinio nusprendė, jog jis nebuvo priimtinas dėl šių motyvų:

„43 <...> KNK ieškiniu, įregistruotu numeriu T-206/02, jau ginčijo Sprendimą 2002/334. Taigi dėl tų pačių dalyko, pagrindo ir šalių šis ieškinys tiek, kiek KNK jį pateikia dėl Sprendimo 2002/334, yra nepriimtinas dėl *lis pendens*.

44 <...>

45 Kalbant apie KNK ieškinį, pareikštą dėl Sprendimo 2002/460, pagal nusistovėjusią teismų praktiką asociacija, įsteigta ginti teisės subjektų grupės kolektyvinius interesus, negali būti laikoma EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme konkrečiai susijusi su aktu, kuris daro poveikį šios grupės bendriesiems interesams, ir todėl negali pareikšti ieškinio dėl panaikinimo, kai jos nariai negali to daryti asmeniškai (1962 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes prieš Tarybą*, 19/62–22/62, Rink. p. 943, 960 ir 2001 m. kovo 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hamburger Hafen- und Lagerhaus ir kt. prieš Komisiją*, T-69/96, Rink. p. II-1037, 49 punktas).

46 Šioje byloje konstatuotina, kad pagal KNK įstatų 7 straipsnio A dalį KNK tikslas – stiprinti kurdų vienybę ir bendradarbiavimą visose Kurdistanio dalyse ir palaikyti jų kovą atsižvelgiant į kurdų tautos svarbiausius interesus. Taigi KNK turi būti laikomas asociacija, įsteigta ginti teisės subjektų grupės kolektyvinius interesus.

- 47 Ši išvada taip pat įrodoma ieškovų argumentu, pagal kurį PKK įtraukimas (į sąrašą) turi „demoralizaciją sukeliančių padarinių“ KNK gebėjimui siekti šio tikslo. Remiantis pirmiau nurodyta teismų praktika, jis nėra šiuo pagrindu konkrečiai su juo susijęs.
- 48 Be to, reikia patikrinti, ar KNK gali remtis tuo, kad vienas ar daugiau iš jo narių gali pareikšti ieškinį dėl Sprendimo (2002/460) panaikinimo.
- 49 Kalbant apie PKK konstatuotina, kad ieškovai, teigdami, jog PKK jau nebeegzistuoja, bent jau pripažino, jog PKK nebėra KNK narė. Šiuo požiūriu negalima sutikti, kad ankstesnis asmens priklausymas asociacijai leidžia jai pasinaudoti šio asmens galima teise pareikšti ieškinį. Sutikti su tokiais argumentais iš tikrųjų reikėtų suteikti asociacijai tam tikrą amžiną teisę pareikšti ieškinį, nepaisant to, kad ši asociacija jau nebegali atstovauti savo ankstesnio nario interesams.
- 50 Dėl KADEK ieškovai remiasi tuo, kad iš esmės jam, galimam KNK narui, turėtų įtakos Sprendimas 2002/460, nes jis nebegalėtų įstoti į KNK. Net darant prielaidą, kad KADEK būtų galėjęs užginčyti Sprendimą 2002/460 šio ieškinio pareiškimo dieną, ir tai atrodo įmanoma, ypač jeigu jis būtų laikomas teisiniu ir (arba) faktiniu PKK įpėdiniu, KNK negali remtis tuo, kad KADEK priklauso jo organizacijai, nes jis jai nebeprisiklauso.
- 51 Galiausiai ieškovai teigia, kad KNK ir jo nariai apskritai yra konkrečiai susiję (su ginčijamais sprendimais), kadangi jų veikla ribojama, nes jie nerimauja, jog jų lėšos bus išaldytos, jeigu bendradarbiaus su į ginčijamąjį sąrašą įtrauktu susivienijimu. Šiuo požiūriu primintina, kad Sprendime (2002/460) nurodytas draudimas perduoti lėšas PKK yra bendro pobūdžio, nes jis taikomas visiems Europos bendrijos teisės subjektams. Taigi Sprendimas (2002/460) taikomas

objektyviai apibrėžtoms situacijoms ir sukelia teisinius padarinius bendrai bei abstrakčiai nurodytoms asmenų kategorijoms (šiuo klausimu žr. 1982 m. spalio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Alusuisse Italia prieš Tarybą ir Komisiją*, 307/81, Rink. p. 3463, 9 punktą).

- 52 Primintina, kad fizinis arba juridinis asmuo gali teigti, jog visuotinai taikomas aktas yra konkrečiai su juo susijęs tik tuo atveju, jeigu jis jį paveikia dėl tam tikrų ypatingų savybių arba faktinių aplinkybių, kurios jį išskiria iš kitų asmenų (1963 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Plaumann prieš Komisiją*, 25/62, Rink. p. 197, 223 ir 1995 m. balandžio 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *CCE de Vittel ir kt. prieš Komisiją*, T-12/93, Rink. p. II-1247, 36 punktas). Taigi KNK ir jo nariai yra įpareigoti laikytis Sprendime (2002/460) įtvirtinto draudimo tiek, kiek jis susijęs su PKK, lygiai kaip ir kiti asmenys Bendrijoje. Tai, kad dėl savo politinių nuomonių KNK ir jo nariai labiau nei kiti patiria šio draudimo poveikį, neindividualizuoja jų bet kurio kito Bendrijos asmens atžvilgiu. Iš tikrųjų tai, kad visuotinai taikomas aktas galėtų turėti skirtingų konkrečių padarinių skirtingiems teisės subjektams, kuriems jis taikomas, negali jų individualizuoti visų kitų suinteresuotųjų asmenų atžvilgiu, kai šis aktas taikomas remiantis objektyviai apibrėžta situacija (žr. 2000 m. vasario 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *ACAV ir kt. prieš Tarybą*, T-138/98, Rink. p. II-341, 66 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

<...>

- 56 Kadangi KNK negalėjo remtis tuo, kad vienas iš jo narių gali pareikšti ieškinį dėl Sprendimo (2002/460) panaikinimo, darytina išvada, kad šis sprendimas nėra konkrečiai su juo susijęs.

57 Todėl KNK pareikštas ieškinys dėl Sprendimo 2002/460 yra nepriimtinas.“

## Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

20 2005 m. gegužės 9 d. Teisingumo Teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu Osman Ocalan PKK vardu ir Serif Vanly KNK vardu pateikė apeliacinį skundą dėl skundžiamos nutarties. Jie prašo Teisingumo Teismo panaikinti šią nutartį ir pripažinti Osman Ocalan PKK vardu ir Serif Vanly KNK vardu pateiktą ieškinį priimtinu bei priteisti iš Tarybos bylinėjimosi procese, susijusiam su priimtinumu, patirtas išlaidas.

21 Kaip apeliacinio skundo priedą, apeliantai pateikia 2005 m. gegužės 9 d. vieno iš jiems šioje byloje atstovaujančių advokatų M. Muller pareiškimą, išdėstytą taip:

„1. Aš, toliau pasirašęs Mark Muller, patvirtinu, kad atstovauju Abdullah Ocalan byloje, nagrinėjamoje Europos žmogaus teisių teisme.

2. Vykstant šios bylos nagrinėjimui, aš nuolat lankiau (Abdullah) Ocalan kalėjime Imrali saloje Turkijoje. Patvirtinu, kad prieš pateikiant šį ieškinį Pirmosios instancijos teismui, (Abdullah) Ocalan mane įpareigojo ginčyti PKK paskelbimą neteisėta Europoje. Be to, turėjau galimybę Europoje susitikti su kitais aukštas pareigas PKK ir organizacijos, kuri tariamai buvo įsteigta vietoje jos, t. y. KADEK, užimančiais atstovais. Dar kartą buvau įgaliotas atstovauti šioje byloje.

3. Siekdamas laikytis Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento, paprašiau, kad būtų gautas įgaliojimas iš Osman Ocalan, kuris tuo metu buvo aukštas pareigas užimantis anksčiau PKK pavadinimu žinomos organizacijos bei KADEK atstovas.
  4. Jeigu Pirmosios instancijos teismas būtų prašęs pateikti paaiškinimus šiuo klausimu, būčiau nedelsdamas ėmęsis priemonių visiems įrodymams, reikalingiems patvirtinti pirmiau nurodytus teiginius, gauti. Nemaniau, kad šie veiksmai buvo būtini, nes Pirmosios instancijos teismas priėmė pateiktą įgaliojimą ir pranešė apie ieškinį atsakovei.“
- 22 Taryba prašo Teisingumo Teismo atmesti dviejų apeliančių apeliacinį skundą kaip nepriimtina arba, nepatenkinus šio prašymo, kaip nepagrįstą, prireikus grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui ir priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas.
- 23 Komisija ir Jungtinė Karalystė, pirmojoje instancijoje į bylą įstojusios šalys, rašytinių pastabų nepateikė.

## **Dėl apeliacinio skundo**

### *Dėl Osman Ocalan PKK vardu pateikto ieškinio priimtimumo*

- 24 Osman Ocalan, veikiantis PKK vardu (toliau – pirmasis apeliantas), grįsdamas savo pateiktą apeliacinį skundą nurodo septynis pagrindus. Visų pirma reikia išnagrinėti ketvirtąjį iš šių pagrindų.

## Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo

## — Šalių argumentai

- 25 Nurodydamas savo ketvirtąjį pagrindą pirmasis apeliantas tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė įrodymus, kuriuos jis pateikė dėl PKK likvidavimo. Atidžiai perskaičius Osman Ocalan Pirmosios instancijos teismui pateiktą pareiškimą, negalima daryti išvados, kad PKK buvo galutinai likviduota, įskaitant ir gynimąsi nuo paskelbimo neteisėta. Atvirkščiai, Osman Ocalan joje nuolat daro užuominą apie PKK egzistavimo išsaugojimą ir apie susijusios organizacijos, KADEK, įsteigimą. Todėl Pirmosios instancijos teismas neteisingai išaiškino įrodymus, susijusius su PKK likvidavimu ir jos egzistavimu.
- 26 Taryba iš esmės teigia, kad ketvirtasis apeliacinio skundo pagrindas yra nepriimtinas, nes, pirma, pakartojami pirmojoje instancijoje pateikti teiginiai, ir, antra, kalbama Pirmosios instancijos teismo padarytą fakto pripažinimą, t. y. kad PKK negalėjo teisėtai paskirti Osman Ocalan savo atstovu proceso pirmojoje instancijoje tikslais.
- 27 Be to, Taryba teigia, kad šis pagrindas yra akivaizdžiai nepagrįstas.
- 28 Visų pirma Pirmosios instancijos teismas skundžiamos nutarties 33 punkte aiškiai nurodė, kad jis neturėjo priimti sprendimo dėl PKK egzistavimo realumo. Klausimu, į kurį Pirmosios instancijos teismas atsakė neigiamai, paprasčiausia buvo siekiama sužinoti, ar Osman Ocalan turėjo teisę pareikti ieškinį PKK vardu.

29 Būtent patys apeliantai patikslino, kad PKK buvo oficialiai likviduota. Osman Ocalan pareiškimo, kuris buvo pridėtas prie ieškinio pirmojoje instancijoje, 16 punkte aiškiai nurodyta, kad bet kokia PKK vardu vykdoma veikla bus pripažįstama neteisėta nuo 2002 m. balandžio 4 dienos.

30 Be to, pirmojo apelianto teiginiai daugeliu atveju yra neaiškūs. Pavyzdžiui, apeliacinio skundo 25 punkte pažymima, kad Osman Ocalan pateikia ieškinį organizacijos, kuri toliau egzistuoja ir iki tol vadinosi PKK, vardu. Šis pareiškimas leidžia suprasti, kad ieškinys iš tikrųjų yra pateiktas kitos, neįvardytos organizacijos vardu, kuri nebėra pati PKK. Vis dėlto ieškinyje nenurodoma, kokia kita organizacija tai galėtų būti.

31 Galiausiai Pirmosios instancijos teismas išsamiai išnagrinėjo ieškovų pateiktus argumentus. Taryba mano, kad Pirmosios instancijos teismo skundžiamos nutarties 37–41 punktuose padaryta išvada, jog PKK negalėjo teisėtai paskirti atstovo, yra pagrįsta atsižvelgiant į jo turėtus įrodymus, ir teigia, kad pirmasis apeliantas šiame apeliaciniame skunde nenurodė jokio naujo argumento, kuris galėtų sukelti abejonių dėl šios išvados.

#### — Teisingumo Teismo vertinimas

32 Remiantis Teisingumo Teismo praktika, apeliacinis skundas yra nepriimtinas, jei jame nepateikiant net argumentų, konkrečiai skirtų ginčijamame sprendime padarytai teisės klaidai įvardyti, tik pakartojami arba pažodžiui perteikiami ieškinio pagrindai ir argumentai, kurie jau buvo pateikti Pirmosios instancijos teisme. Tačiau jeigu apeliantas ginčija Pirmosios instancijos teismo pateiktą Bendrijos teisės aiškinimą arba jos taikymą, pirmojoje instancijoje išnagrinėti teisės klausimai gali būti dar kartą išnagrinėti apeliaciniame procese. Iš tiesų, jeigu apeliantas negalėtų

pagrįsti savo apeliacinio skundo ieškinio pagrindais ir argumentais, kuriuos jis pateikė Pirmosios instancijos teisme, šis procesas iš dalies netektų savo prasmės (šiuo klausimu žr. 2006 m. birželio 22 d. Sprendimo *Storck prieš VRDT*, C-25/05 P, Rink. p. I-5719, 47 ir 48 punktus bei nurodytą teismo praktiką).

33 Ketvirtasis apeliacinio skundo pagrindas yra susijęs su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą pripažindamas, jog Osman Ocalan tvirtino, kad PKK neturėjo teisės pareikšti ieškinio. Šis pagrindas yra išsami skundžiamos nutarties kritika. Be to, jame nurodoma Pirmosios instancijos teismo skundžiamojame nutartyje padaryta išvada, todėl jis negalėjo būti nurodytas pirmojoje instancijoje.

34 Šiomis sąlygomis Tarybos argumentas, kad ketvirtasis pagrindas turi būti atmestas, nes jame pakartojami pirmojoje instancijoje nurodyti teiginiai, yra nepagrįstas ir todėl turi būti atmestas.

35 Dėl Tarybos argumento, kad ketvirtasis apeliacinio skundo pagrindas yra nepriimtinas, nes jis susijęs su Pirmosios instancijos teismo padarytu fakto pripažinimu, reikia priminti, kad, remiantis Teisingumo Teismo praktika, apeliacinio skundo stadijoje yra priimtini kaltinimai, susiję su faktų pripažinimu ir jų vertinimu skundžiamame sprendime, kai apeliantas teigia, jog Pirmosios instancijos teismas padarė išvadas, kurių faktinis netikslumas išplaukia iš bylos medžiagos, arba jis iškraipė jam pateiktus įrodymus (2002 m. spalio 24 d. Sprendimo *Aéroports de Paris prieš Komisiją*, C-82/01 P, Rink. p. I-9297, 56 punktas). Būtent taip yra nagrinėjamu atveju.

36 Todėl apeliacinio skundo pagrindas yra priimtinas.

37 Kalbant apie šio pagrindo pagrįstumą, reikia išnagrinėti, ar Pirmosios instancijos teismas iškraipė įrodymus. Kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 42 punkte, toks iškraipymas yra, kai nesiremiant naujais įrodymais egzistuojančių įrodymų vertinimas yra akivaizdžiai neteisingas (šiuo klausimu žr. 2006 m. balandžio 6 d. Sprendimo *General Motors prieš Komisiją*, C-551/03 P, Rink. p. I-3173, 54 punktą).

38 Atsižvelgiant į šį kriterijų, reikia pastebėti, kad tarp Pirmosios instancijos teismui pateiktų įrodymų, susijusių su PKK egzistavimu, yra Osman Ocalan pareiškimas, pridėtas prie ieškinio pirmojoje instancijoje, įgaliojimas, kurį pastarasis suteikė advokatams, kad jie atstovautų pirmajam apeliantui, Tarybos pozicijos ir Serif Vanly pareiškimas, taip pat pridėtas prie šio ieškinio.

39 Visų pirma kalbant apie Osman Ocalan pareiškimą, konstatuotina, jog pastarasis jo 1 punkte nurodo, kad „PKK yra ir išlieka politinė organizacija, kuri ypač svarbi kurdų žmonėms“ .

40 Šio pareiškimo 11 punkte Osman Ocalan patvirtina:

„1999 m. liepos mėnesį PKK paskelbė vienašališkas paliaubas. Jų tikslas buvo ieškoti kelio demokratiniam ir taikiam sprendimui dėl kurdų teisių klausimo priimti. PKK paskelbė, kad bet kokia partizanų veikla sustabdoma iki naujo įsakymo.“

41 To paties pareiškimo 15–19 punktai išdėstyti taip:

- „15. (Aštuntasis PKK suvažiavimas, kuris vyko nuo 2002 m. balandžio 4 iki 10 d.) PKK įvardijo simboliniu judėjimo pavadinimu „Apoist“ („Apo“ yra terminas, vartojamas Abdullah Ocalan įvardyti) kurdų nacionalinės savimonės subrendimo ir rezistencijos laikotarpiu. Šiame suvažiavime taip pat buvo paskelbta, jog PKK simbolizavo kurdų nacionalinę dvasią, savimonę ir identitetą.
16. Šiame suvažiavime buvo nuspręsta, kad siekiant įgyvendinti svarbius PKK pertvarkymus, bet kokia „PKK“ vardu vykdoma veikla nutraukiama 2002 m. balandžio 4 d. ir bet kokia PKK vardu vykdoma veikla bus pripažinta neteisėta.
17. Šiame suvažiavime buvo nutarta tęsti pertvarkymus, kurių planingai imtasi nuo (1999 m.) paliaubų ir įvykus septintajam suvažiavimui. („Taikos projektas“, kuriame pateikiama PKK 2000 m. sausio 10 d. septintajame suvažiavime priimta pozicija, yra pridėtas prie šio pareiškimo.)
18. Buvo priimti nauji įstatai, kurie pakeitė PKK struktūrą bei organizaciją ir nustatė „Apoist“ judėjimo strategiją. Koordinuojanti organizacija turėjo priimti įvairias Kurdistanio dalyse ir kaimyninėse šalyse steigtinąs organizacijas. Todėl buvo nuspręsta įsteigti (KADEK).
19. Buvo išrinktas naujas valdymo komitetas ir Abdullah Ocalan išrinktas KADEK pirmininku.“

- 42 Labiau negu paskelbdamas PKK likvidaciją, šis tekstas lyg patvirtina, kad PKK laipsniškai atsisakė smurtinių veiklos metodų pasirinkdamas kitus. Osman Ocalan ypač pabrėžia, kad PKK paskelbė vienašališkas paliaubas 1999 m. liepos mėnesį, dalyvavo „taikos projekte“ vykstant septintajam suvažiavimui 2000 m. sausio 10 d. ir nusprendė per savo aštuntąjį suvažiavimą, vykusį 2002 m. balandžio 4–10 dienomis, nutraukti „bet kokią veiklą“ nuo 2002 m. balandžio 4 dienos. Tokiame kontekste šie žodžiai „bet kokią veiklą“ galėtų paprasčiausiai reikšti tai, kad PKK atsisako visų savo smurtinių veiksmų“.
- 43 Be to, iš Osman Ocalan pareiškimo 18 ir 19 punktų matyti, kad PKK struktūra ir organizacija buvo tik pakeistos ir kad PKK tęsė savo egzistavimą KADEK pavadinimu, kuriam toliau pirmininkavo Abdullah Ocalan.
- 44 Be to, veiksmazodis „demeure“, pavartotas šio pareiškimo 1 punkte, parodo, kad PKK toliau egzistuoja.
- 45 Bet kuriuo atveju savo pareiškime Osman Ocalan niekur aiškiai nenurodo, kad PKK aštuntasis suvažiavimas paskelbė jos likvidaciją.
- 46 Taigi perskaičius visą šį pareiškimą, negalima teisėtai aiškinti, kad jis patvirtina visišką PKK likvidaciją.
- 47 Antra, dėl advokatams duoto įgaliojimo atstovauti pirmajam apeliantui, Osman Ocalan patikslina, kad tai yra „organizacijos, anksčiau žinomos PKK pavadinimu“ („on behalf of the organisation formerly known as the PKK“). Taigi ši nuoroda parodo tik pavadinimo pakeitimą, o ne PKK likvidaciją.

- 48 Trečia, kalbant apie Tarybos pozicijas, atrodo, kad nuo 2004 m. balandžio 2 d. sprendimuose, kurie vienas po kito pakeitė Sprendimus 2002/334 ir 2002/460, PKK įvardijama kaip „Kurdistano darbininkų partija (PKK) (dar žinoma kaip KADEK arba KONGRA-GEL)“ (žr., be kita ko, 2004 m. balandžio 2 d. Tarybos sprendimą 2004/306/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2003/902/EB (OL L 99, p. 28)). Iš to matyti, kad Taryba mano, jog PKK ir toliau egzistuoja, bet kitais pavadinimais.
- 49 Galiausiai dėl KNK pirmininko Serif Vanly pareiškimo, pridėto prie pirmosios instancijos ieškinio, jeigu tai tiesa, kad jis jame nurodo PKK likvidaciją, apie tai vis dėlto kalbama šios pastraipos kontekste:
- „Nuo KNK įsteigimo, PKK buvo organizacijos narė. PKK buvo KNK įsteigimo iniciatorė, ir kol buvo pagrindinė jėga KNK viduje, jos siekiai ir tikslai buvo tokie patys kaip ir KNK. PKK nebėra oficiali KNK narė po jos likvidacijos 2002 m. balandžio mėnesį. Vis dėlto vietoje PKK įsteigta organizacija KADEK pateikė prašymą įstoti į KNK. KNK garbės pirmininku išlieka Abdullah Ocalan.“
- 50 Tačiau ši pastraipa neįpareigoja padaryti išvados, kad PKK nustojo visiškai egzistuoti 2002 m. balandžio mėnesį. Iš tikrųjų perkaičius šį visą tekstą matyti, kad jis labiau akcentuoja tai, jog PKK po šios datos išlaikė tam tikrą egzistavimą, tačiau reorganizuota forma ir kitu pavadinimu. Taigi Serif Vanly pareiškimas neprieštarauja kitiems įrodymams, kurie ką tik buvo išnagrinėti.
- 51 Iš to išplaukia, jog skundžiamos nutarties 35 punkte padaryta išvada, kad, „remiantis prie ieškinio pridėtais (Osman) Ocalan parodymais, PKK suvažiavimas paskelbė jos likvidaciją“, yra netiksli ir prieštarauja Osman Ocalan pareiškimo tekstui, kuriuo paremta ši išvada.

- 52 Be to, skundžiamos nutarties 37 punkte nuoroda, jog „neįrodę (Osman) Ocalan teisės atstovauti PKK, ieškovai, atvirkščiai, teigia, kad pastaroji nebeegzistuoja“, neatitinka Pirmosios instancijos teismo turimų įrodymų“.
- 53 Taigi skundžiamos nutarties 35 ir 37 punkte pateikiamas faktų pripažinimas yra netikslus ir iškraipo Pirmosios instancijos teismo turimus įrodymus. Iš to matyti, kad ketvirtasis apeliacinio skundo pagrindas yra pagrįstas.
- 54 Iš to išplaukia, kad skundžiama nutartis turi būti panaikinta tiek, kiek ji pripažįsta pirmojo apelianto ieškinį nepriimtinu, nesant būtinybės nagrinėti kitų jo nurodytų apeliacinio skundo pagrindų.

*Dėl Serif Vanly KNK vardu pateikto ieškinio*

- 55 Serif Vanly, veikiantis KNK vardu (toliau – antrasis apeliantas), grįsdamas savo pateiktą apeliacinį skundą nurodo du pagrindus (aštuntasis ir devintasis apeliacinio skundo pagrindai).

Dėl aštuntojo apeliacinio skundo pagrindo

— Šalių argumentai

- 56 Nurodydamas aštuntąjį pagrindą antrasis apeliantas primena, kad skundžiamoje nutartyje Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ieškinys nepriimtinas, nes jį pateikė KNK, motyvuodamas tuo, kad Sprendimas 2002/460 nebuvo konkrečiai

susijęs su KNK EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Antrasis apeliantas mano, kad šis kriterijus yra pernelyg ribojantis, kai kalbama apie pagrindines EŽTK užtikrinamas teises. Jis teigia, kad priimtino kriterijus tokiaime kontekste turi būti taikomas plačiai atsižvelgiant į Europos žmogaus teisių teismo įtvirtintus priimtino kriterijus, jog nebūtų atimta galimybė pasinaudoti veiksminga teisinės gynybos priemone.

57 Antrasis apeliantas mano, kad jei Teisingumo Teismas pripažintų KNK ieškinį šioje byloje nepriimtinu, o tomis pačiomis aplinkybėmis Europos žmogaus teisių teismas jam pateiktą ieškinį pripažintų priimtinu, iš antrojo apelianto būtų atimta galimybė pasinaudoti veiksminga teisinės gynybos priemone, į kurią jis turi teisę, t. y. teise pareikšti ieškinį, kad būtų išnagrinėta, ar Reglamentas Nr. 2580/2001 ir Sprendimas 2002/460 pažeidžia jo pagrindines teises, kurias numato EŽTK. Tokio nagrinėjimo atsisakymas, kai egzistuoja patikimi ir priimtini argumentai remiantis EŽTK, sudarytų šios Konvencijos 13 straipsnio pažeidimą, nes jam paprasčiausia ir visiškai būtų atsisakyta suteikti teisinės gynybos priemones, į kurias antrasis apeliantas turi teisę.

58 Taryba pastebi, kad antrasis apeliantas nesiekia įrodyti, jog Pirmosios instancijos teismas blogai taikė Bendrijų teismo praktikoje išaiškintas EB sutarties nuostatas, kai nusprendė, kad Sprendimas 2002/460 nebuvo konkrečiai susijęs su KNK. Iš tikrųjų antrasis apeliantas siūlo Teisingumo Teismui neatsižvelgti į Bendrijų teismo praktikoje išaiškintas EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos nuostatas, kad galėtų remtis nuostatomis, susijusiomis su EŽTK numatyta teise pareikšti ieškinį.

59 Kadangi šis apeliacinio skundo pagrindas susijęs su Pirmosios instancijos teismo išvada, kad Sprendimas 2002/460 nebuvo konkrečiai susijęs su ieškovu EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, Taryba teigia, kad antrasis apeliantas apeliaciniame skunde nenurodė naujų argumentų ir todėl ši apeliacinio skundo dalis nepriimtina. Be to, Taryba tvirtina, kad ši apeliacinio skundo dalis nepagrįsta, nes Pirmosios instancijos teismas tinkamai taikė nusistovėjusią teismo praktiką.

- 60 Kadangi šiame apeliacinio skundo pagrindu nurodomas argumentas, grindžiamas EŽTK, Taryba mano, kad šis argumentas nepriimtinas apeliacinio skundo stadijoje, nes šalys pirmojoje instancijoje dėl jo nesiginčijo ir Pirmosios instancijos teismas nepriėmė dėl jo sprendimo. Be to, Taryba teigia, kad šis argumentas nepagrįstas, nes Europos Sąjunga ir Bendrija pagrindinėms teisėms suteikia tokią pačią apsaugą kaip EŽTK.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 61 Kalbant apie šio apeliacinio skundo pagrindo priimtinumą, reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 118 straipsnį to paties reglamento 42 straipsnio 2 dalis, kuri iš esmės draudžia pateikti naujus pagrindus vykstant procesui, taikoma Teisingumo Teisme nagrinėjamam apeliaciniam skundui dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo. Nagrinėdamas apeliacinį skundą Teisingumo Teismas turi tik teisę nagrinėti Pirmosios instancijos teismo atliktą jam pateiktą ieškinio pagrindų vertinimą (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *IPK-München prieš Komisiją*, C-199/01 P ir C-200/01 P, Rink. p. I-4627, 52 punktą).
- 62 Pirmojoje instancijoje Taryba savo prieštaravime dėl priimtumo nurodė pagrindą, susijusį su tuo, kad antrasis apeliantas netenkinio EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje įtvirtintų sąlygų. Savo pastabose dėl šio prieštaravimo dėl priimtumo antrasis apeliantas atsakė, kad ši nuostata turėjo būti aiškinama taip, jog jis atitiko šias sąlygas. Šiame kontekste antrasis apeliantas, be kita ko, tvirtina, kad veiksminga gynybos priemonė yra būtina tuo atveju, kai Bendrijos institucijos priima aktą, pažeidžiantį pagrindines teises ir Bendrijos teisę. Skundžiama nutartimi Pirmosios instancijos teismas atmetė antrojo apelianto teiginius, nepriimdamas sprendimo dėl teiginio, kad jo nagrinėtu ieškiniu buvo siekiama apginti pastarojo apelianto pagrindines teises.

- 63 Reikia konstatuoti, kad EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos išaiškinimas ir jo taikymas antrojo apelianto padėčiai buvo ginčijami Pirmosios instancijos teisme pirmojoje instancijoje. Šiuo apeliacinio skundo pagrindu siekiama išsamiai ginčyti Pirmosios instancijos teismo pateiktą šios nuostatos išaiškinimą ir taikymą antrojo apelianto atžvilgiu. Iš to matyti, kad šis pagrindas nėra naujas pagrindas, kurio pateikimas apeliacinio skundo stadijoje būtų draudžiamas Teisingumo Teismo procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalimi ir 118 straipsniu.
- 64 Kai apeliacinio skundo pagrindas yra priimtinas, iš esmės apeliantas turi pateikti argumentus, kad pagrįstų, kaip jis turi būti suprantamas, nesvarbu, ar jis nurodo argumentus, kuriais jau rėmėsi Teisingumo Teisme, ar pateikia naujus, be kita ko, atsižvelgdamas į Pirmosios instancijos teismo pozicijas. Jei būtų kitaip, apeliacinio skundo procesas iš dalies netektų savo prasmės (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Storck prieš VRDT* 48 punktą ir nurodytą teismo praktiką).
- 65 Iš to matyti, kad antrasis ieškovas neturi pagrįsti šio pagrindo išimtinai naujais argumentais, susijusiais su Bendrijos teismų praktikoje pateikiamu EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos išaiškinimu. Tarybos argumentas šiuo klausimu yra nepagrįstas ir turi būti atmestas.
- 66 Kalbant apie argumentų, susijusių su EŽTK, priimtinumą, iš kartu skaitomų Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 113 straipsnio 2 dalies nuostatų matyti, kad vykstant apeliaciniam procesui apeliantas gali nurodyti bet koki svarbų argumentą su vienintele sąlyga, kad apeliacinis skundas nepakeičia Pirmosios instancijos teisme nagrinėjamos bylos dalyko. Priešingai nei teigia Taryba, neegzistuoja jokia pareiga, kad kiekvienas apeliaciniame procese nurodytas argumentas iš pradžių būtų aptartas pirmojoje instancijoje. Apribojimas šiuo atžvilgiu negali būti priimtinas, nes dėl jo apeliacinis procesas prarastų didžiąją dalį savo prasmės.

67 Kadangi akivaizdu, jog šis apeliacinio skundo pagrindas nepakeičia Pirmosios instancijos teisme nagrinėtos bylos dalyko, Tarybos argumentas dėl šio pagrindo nepriimtumo, kiek jis grindžiamas EŽTK, yra nepagrįstas ir turi būti atmestas.

68 Iš to išplaukia, kad šis apeliacinio skundo pagrindas yra priimtinas.

69 Dėl šio pagrindo pagrįstumo antrasis apeliantas tvirtina, kad Sprendimai 2002/334 ir 2002/460 yra konkrečiai su juo susiję tiek, kiek KNK ir PKK, ir kitų organizacijų, įsteigtinų po jos iširimo, atžvilgiu sudaro atstovaujamąjį pagrindą.

70 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad tokio ryšio nepakanka siekiant įrodyti, jog subjektas yra konkrečiai susijęs EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Iš tikrųjų asociacija, kuri atstovauja tam tikrai fizinių ar juridinių asmenų kategorijai, negali būti laikoma individualiai susijusia šios nuostatos prasme, kai kalbama apie aktą, kuris paveikia bendrus šios kategorijos interesus (šiuo klausimu žr. minėtą sprendimą *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes ir kt. prieš Tarybą*, Rink. p. 960 ir 1986 m. lapkričio 5 d. Nutarties *UFADE prieš ir Komisiją*, 117/86, Rink. p. 3255, 12 punktą).

71 Be to, antrasis apeliantas tvirtina, kad KNK rizikuoja, jog jo paties lėšos galėtų būti įšaldytos taikant Sprendimus 2002/334 ir 2002/460, jeigu jis būtų susijęs su PKK.

- 72 Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, fizinis ar juridinis asmuo gali teigti, jog visuotinai taikomas aktas yra konkrečiai su juo susijęs tik tuomet, jeigu jis jam daro poveikį dėl tam tikrų ypatingų savybių arba faktinių aplinkybių, kurios jį išskiria iš kitų asmenų ir taip individualizuoja analogiškai asmeniui, kuriam šis aktas skirtas (šiuo klausimu žr. minėtą sprendimą *Plaumann prieš Komisiją*, Rink. p. 223 ir 2002 m. liepos 25 d. Sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677, 36 punktą).
- 73 Taigi, nors KNK kyla pavojus, kad jo lėšos gali būti išaldytos, taip yra dėl objektyviai apibrėžto draudimo, kuris vienodai taikomas visoms Bendrijos teisės sritims. Šiomis aplinkybėmis KNK negali teigti, jog Sprendimai 2002/334 ir 2002/460 yra konkrečiai su juo susiję EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme.
- 74 Skundžiamos nutarties 45, 46, 51 ir 52 punktuose padaręs išvadą, kad KNK nebuvo konkrečiai susijęs EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, Pirmosios instancijos teismas teisingai taikė šią nuostatą, kaip ji išaiškinta teismo praktikoje.
- 75 Tačiau antrasis apelianas atsikerta, kad taip aiškinama EB 230 straipsnio ketvirtoji pastraipa šiuo atžvilgiu iškelia ribojančią priimtinumą sąlygą, kuri prieštarauja EŽTK.
- 76 Pagrindinės teisės yra sudedamoji bendrųjų teisės principų, kurių laikymąsi užtikrina Teisingumo Teismas, dalis. Todėl Teisingumo Teismas vadovaujasi valstybių narių bendromis konstitucinėmis tradicijomis ir tarptautiniais dokumentais žmogaus teisių apsaugos srityje, kuriuos priimant valstybės narės bendradarbiavo ar prie kurių prisijungė. EŽTK šiuo atžvilgiu turi ypatingą reikšmę (žr., be kita ko, 2003 m. birželio 12 d. Sprendimo *Schmidberger*, C-112/00, Rink. p. I-5659, 71 punktą ir 2006 m. birželio 27 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą*, C-540/03, Rink. p. I-5769, 35 punktą).

77 Be to, ES 6 straipsnio 2 dalis numato:

„Sąjunga gerbia pagrindines teises, kurias užtikrina (EŽTK) ir kurios kyla iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų kaip bendri Bendrijos teisės principai.“

78 Būtent šiame kontekste reikia nagrinėti šį argumentą.

79 Pagal EŽTK 34 straipsnį kiekvienas fizinis asmuo, nevyriausybines organizacijos ar grupės asmenys, teigiantys, kad jie yra vienos iš Aukštųjų Susitariančiųjų Šalių padaryto EŽTK įtvirtintų teisių pažeidimo auka, gali pateikti Europos žmogaus teisių teismui individualią peticiją.

80 Remiantis Europos žmogaus teisių teismo praktika, EŽTK 34 straipsnis bendrai reikalauja, kad tam, jog pareiškėjas būtų pripažintas auka šio straipsnio prasme, jis turi nurodyti, jog nukentėjo nuo jau padaryto EŽTK pažeidimo (žr. 1978 m. rugsėjo 6 d. EŽTK sprendimo *Klass ir kt. prieš Vokietiją*, Serija A Nr. 28, 33 punktą). Tik ypatingomis aplinkybėmis būsimo pažeidimo pavojus vis dėlto gali suteikti pareiškėjui EŽTK pažeidimo aukos statusą (žr. 1995 m. gruodžio 4 d. Europos žmogaus teisių komisijos sprendimą *Noël Narvii Tauira ir kt. prieš Prancūziją*, ieškinys Nr. 28204/95, *Décisions et rapports (DR)* 83-A, p. 112, 130). Tačiau iš Europos žmogaus teisių teismo praktikos matyti, kad asmenys, kurie teigia esą susiję su subjektu, nurodytu prie Bendrosios pozicijos 2001/931 pridėtame sąraše, nors jų pačių ten nėra, nėra aukos EŽTK 34 straipsnio prasme ir todėl jų ieškiniai nepriimtini (žr. 2002 m. gegužės 23 d. EŽTK sprendimą *Segi ir kt. bei Gestoras Pro-Amnistia ir kt. prieš 15 Europos Sąjungos valstybių*, ieškiniai Nr. 6422/02 ir 9916/02, *Recueil des arrêts et décisions* 2002-V).

81 Taigi KNK padėtis yra panaši į asmenų, susijusių su pirmiau nurodytais subjektais Segi ir Gestoras Pro-Amnistia. Iš tikrųjų KNK nėra ginčijamame sąraše ir todėl jai netaikomos Reglamente Nr. 2580/2001 numatytos ribojančios priemonės.

82 Šiomis aplinkybėmis dabartinėje Europos žmogaus teisių teismo praktikoje lyg ir nurodoma, kad KNK negalėtų įrodyti esantis auka EŽTK 34 straipsnio prasme ir todėl negalėtų kreiptis į šį teismą.

83 Todėl, atsižvelgiant į šios bylos aplinkybes, jis neįrodė jokio prieštaravimo tarp EŽTK ir EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos.

84 Taigi šis apeliacinio skundo pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

Dėl devintojo apeliacinio skundo pagrindo

— Šalių argumentai

85 Antrasis apeliantas tvirtina, kad skundžiamos nutarties 49 punkte yra klaida, nes jis grindžiamas prielaida, kad PKK nustojo egzistuoti, taip iš anksto išsprendžiant esminį klausimą tam, kad argumentas, susijęs su ieškinio priimtinumumu, būtų atmestas.

86 Taryba pastebi, kad Pirmosios instancijos teismas nepriėmė sprendimo dėl PKK egzistavimo realumo. Siekdamas nustatyti, ar KNK galėjo remtis aplinkybe, jog vienas ar daugiau jo narių galėjo pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, jis paprasčiausiai konstatavo, kad teigdamas, jog PKK nebeegzistuoja, antrasis apeliantas mažų mažiausiai pripažino, jog PKK nebėra KNK narė.

#### — Teisingumo Teismo vertinimas

87 Iš šio sprendimo 69–82 punktų matyti, kad Sprendimai 2002/334 ir 2002/460 nėra konkrečiai susiję su KNK EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme ir jis nėra auka EŽTK 34 straipsnio prasme, nepaisant aplinkybės, kad PKK iš tikrųjų egzistuoja. Šiomis sąlygomis tai, kad Pirmosios instancijos teismas neteisingai patvirtino PKK neegzistavimą, niekaip negalėtų lemti skundžiamos nutarties panaikinimo antrojo apelianto atžvilgiu.

88 Taigi šis apeliacinio skundo pagrindas yra netinkamas.

89 Iš to išplaukia, kad antrojo apelianto apeliacinis skundas yra nepagrįstas ir turi būti atmestas.

90 Kadangi antrojo apelianto apeliacinio skundo pagrindai yra atmestini, iš jo priteisiamos jo pateikto apeliacinio skundo išlaidos pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį ir 122 straipsnį.

## **Dėl ieškinio Pirmosios instancijos teisme**

- 91 Pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmosios pastraipos antrą sakinį pastarasis teismas Pirmosios instancijos teismo sprendimo panaikinimo atveju gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti. Taip yra byloje tarp pirmojo apelianto ir Tarybos dėl ieškinio priimtumo.
- 92 Taryba savo prašymą pirmojo apelianto ieškinį pripažinti nepriimtinu grindžia dviem pagrindais. Pirmia, kadangi šis ieškinys susijęs su Sprendimu 2002/334, jis buvo pateiktas praleidus terminą. Antra, PKK neturėjo teisės kreiptis į teismą, nes ji nebeegzistuoja.

### *Dėl pirmojo pagrindo*

#### Šalių argumentai

- 93 Tarybos teigimu, galutinis terminas ieškiniui dėl Sprendimo 2002/334 pareikšti buvo 2002 m. liepos 29 diena. Ieškinio originalas Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai buvo pateiktas 2002 m. liepos 31 dieną. Todėl ieškinys, kiek jis susijęs su šiuo sprendimu, buvo pateiktas praleidus terminą.
- 94 Komisija, pirmojoje instancijoje į bylą įstojusi šalis, pritarė šiam Tarybos samprotavimui ir pridūrė, kad ieškinio dėl Sprendimo 2002/334 nepriimtumas lemia ieškinio dėl Sprendimo 2002/460 nepriimtumą, nes pastarasis yra tik pirmąjį patvirtinantis sprendimas.

- 95 Pirmasis apeliantas atsako, kad jo atstovai yra įsitikinę, jog ieškinio originalą ir penkias jo kopijas Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai jie įteikė 2002 m. liepos 24 d., nors originalą su pakeitimais pateikė 2002 m. liepos 31 dieną. Šiomis sąlygomis ir kadangi pagrindinės teisės kyla grėsmė, sutrukdyti pirmajam apeliantui kreiptis dėl Sprendimo 2002/334 panaikinimo reikštų pritarti netinkamam formalizmui.
- 96 Bet kuriuo atveju, pirmojo apelianto teigimu, Sprendimas 2002/460 yra savarankiškas sprendimas, kuris buvo ginčytas laikantis terminų.

#### Teisingumo Teismo vertinimas

- 97 Sprendimas 2002/334 buvo priimtas 2002 m. gegužės 2 d. ir paskelbtas *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* 2002 m. gegužės 3 dieną. Reikia atsižvelgti ne tik į dviejų mėnesių terminą EB 230 straipsnio penktojoje pastraipoje numatytam ieškiniui dėl panaikinimo pareikšti, bet ir į keturiolikos dienų terminą, skaičiuojamą nuo ginčijamo akto paskelbimo pagal Pirmosios instancijos procedūros reglamento 102 straipsnio 1 dalį ir į dešimties dienų terminą dėl nuotolių pagal to paties reglamento 102 straipsnio 2 dalį. Pagal šias taisykles įtvirtinto termino paskutinė diena buvo 2002 m. liepos 27 diena. Kadangi ši diena buvo šeštadienis, ieškinio pateikimo termino pabaiga buvo perkelta į 2002 m. liepos 29 d. pabaigą, remiantis šio reglamento 101 straipsnio 2 dalimi.
- 98 Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalis reikalauja, kad būtų pateiktas bet kokio procesinio dokumento originalas.

- 99 Iš Pirmosios instancijos teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad 2002 m. liepos 24 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai buvo pateiktos tik kopijos be originalų. Nors pirmasis apeliantas tvirtina, kad jo atstovai pateikė ieškinio originalą kartu su šią dieną pateiktomis kopijomis, jis nepateikė jokio tai patvirtinančio įrodymo. Be to, 2002 m. liepos 31 d. pateiktame originalo tekste yra skirtumų, palyginti su 2002 m. liepos 24 d. pateiktomis kopijomis. Taigi reikia konstatuoti, kad ieškinio originalas Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai buvo pateiktas tik 2002 m. liepos 31 d., o tai patvirtina ir kanceliarijos uždėtas antspaudas.
- 100 Kadangi ieškinio originalas Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai nebuvo pateiktas nustatytu terminu, pirmojo apelianto ieškinys, pareikštas dėl Sprendimo 2002/334, yra nepriimtinas.
- 101 Šiai išvadai neturi įtakos pirmojo apelianto nurodyta aplinkybė, kad pagrindinėms teisėms kyla grėsmė. Iš tikrųjų taisyklės, susijusios su ieškinių terminais, yra viešosios tvarkos taisyklės ir teismas jas turi taikyti taip, kad užtikrintų teisinę saugumą bei subjektų lygybę prieš įstatymą.
- 102 Tačiau akivaizdu, kad pirmasis ieškovas Sprendimą 2002/460 ginčijo per nustatytus terminus.
- 103 Kaip teisingai teigė Pirmosios instancijos teismas skundžiamos nutarties 44 punkte, šis sprendimas yra naujas, palyginti su Sprendimu 2002/334. Iš tikrųjų pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį kiekvienas sprendimas, kuriuo pakeičiamas ginčijamas sąrašas, priimamas Tarybai peržiūrėjus nurodytų asmenų, grupių ir susivienijimų padėtį.

- 104 Iš to išplaukia, kad Sprendimas 2002/460 nėra paprastas Sprendimo 2002/334 patvirtinimas ir kad ieškinio, nors jis pareikštas dėl Sprendimo 2002/334, nepriimtumas netrukdo pirmajam apelianui ginčyti Sprendimo 2002/460.

*Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo*

Šalių argumentai

- 105 Taryba tvirtina, kad PKK neturi teisės pareikšti ieškinio dėl panaikinimo, nes, atsižvelgiant į paties pirmojo apelianto pareiškimus, PKK buvo likviduota. Jos neegzistavimą patvirtina aplinkybė, kad ji neturi oficialaus blanko. Iš tikrųjų įgaliojimas advokatams jai atstovauti buvo surašytas ant paprasto balto popieriaus ir pasirašytas Osman Ocalan vardu.
- 106 Pirmasis apeliantas teigia, pirma, kad jis nepatvirtino, jog PKK buvo likviduota ir, antra, kad PKK išsaugo bent tam tikrą teisę, kurios pakanka ginčyti jos įtraukimą į ginčijamą sąrašą.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 107 Kaip buvo konstatuota šio sprendimo 38–52 punktuose, turimi įrodymai parodo, kad PKK nebuvo likviduota per jos suvažiavimą 2002 m. balandžio 4–10 dienomis. Iš tikrųjų išnagrinėjus šiuos įrodymus atrodo, kad PKK egzistavo ir po šio suvažiavimo, bet greičiausiai reorganizuota forma ir kitais pavadinimais.

- 108 Net jei po 2002 m. balandžio 4 d. PKK veiklos sritis negali būti tiksliai apibrėžta, atsižvelgiant į šiuos elementus, bet kuriuo atveju akivaizdu, jog PKK egzistavimas yra pakankamas, kad ji galėtų ginčyti jos įtraukimą į ginčijamą sąrašą.
- 109 Iš tikrųjų Europos bendrija yra teisinė bendrija, kurioje jos institucijoms taikoma jų veiksmų atitiktis EB sutarčiai ir bendriesiems teisės principams, kuriems priklauso ir pagrindinės teisės, kontrolė. Taigi asmenys privalo galėti pasinaudoti veiksminga teismine teisių, išplaukiančių iš Bendrijos teisinės sistemos, apsauga, nes teisė į tokią apsaugą yra vienas iš bendrųjų teisės principų, išplaukiančių iš valstybės narėms bendrų konstitucinių tradicijų. Šiai teisei taip pat buvo skirti EŽTK 6 ir 13 straipsniai (žr. minėto sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* 38 ir 39 straipsnius).
- 110 Šios teisminės apsaugos veiksmingumas yra dar svarbesnis, nes Reglamentu Nr. 2580/2001 numatytos ribojančios priemonės, sukelia sunkias pasekmes. Ne tik sudaromos kliūtys visiems šiame reglamente numatytų asmenų, grupių ir susivienijimų finansiniams sandoriams ir finansinėms paslaugoms, bet ir pakenkiama jų reputacijai bei politinei veiklai dėl to, kad jie įvardijami kaip teroristai.
- 111 Pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį, skaitomą kartu su bendrosios pozicijos 1 straipsnio 4–6 dalimis, asmuo, grupė ar susivienijimas gali būti įtraukiami į ginčijamą sąrašą tik pateikus tam tikrus įrodymus ir nepažeidžiant tikslaus nurodytų asmenų, grupių ar susivienijimų nustatymo. Be to, patikslinama, kad asmens, grupės ar susivienijimo vardas ir pavardė ar pavadinimas gali būti paliekami šiame sąraše tik su sąlyga, kad Taryba reguliariai peržiūri jų padėtį. Teismui turi būti suteikta galimybė visa tai kontroliuoti.

- 112 Iš to išplaukia, kad jei Sprendimu 2002/460 Bendrijos teisės aktų leidėjas nusprendė, jog PKK egzistavimas yra pakankamas, kad būtų taikomos Reglamente Nr. 2580/2001 numatytos ribojančios priemonės, darnumas ir teisingumas reikalauja pripažinti, kad šis susivienijimas ir toliau išsaugo pakankamą egzistavimą, jog ginčytų šią priemonę. Bet kokia kita išvada reikštų, kad tam tikra organizacija gali būti įtraukiama į ginčijamą sąrašą be galimybės pareikšti ieškinį dėl šio įtraukimo.
- 113 Kad būtų leista pateikti ieškinį tokios organizacijos vardu, būtina įrodyti, jog atitinkama organizacija iš tikrųjų turi realų ketinimą pareikšti ieškinį ir jog advokatai, kurie teigia jai atstovaujantys, iš tikrųjų buvo įgalioti tai daryti.
- 114 Teisingumo Teismo statuto, ypač jo 21 straipsnio, Teisingumo Teismo procedūros reglamento, ypač jo 38 straipsnio, ir Pirmosios instancijos teismo reglamento, ypač jo 44 straipsnio, nuostatos nebuvo skirtos atvejams, kai ieškinį pareiškia juridinio asmens statuso neturinčios organizacijos, kaip antai PKK. Šioje ypatingoje situacijoje ieškinio dėl panaikinimo priimtinumą reglamentuojančios procesinės taisyklės turi būti taikomos jas, kiek reikia, pritaikant šios bylos aplinkybėms. Kaip teisingai teigė Pirmosios instancijos teismas skundžiamos nutarties 28 punkte, reikia vengti pernelyg didelio formalizmo, kuris atimtų bet kokią galimybę pareikšti ieškinį dėl panaikinimo, nors aptariamam susivienijimui buvo taikytos ribojančios Bendrijos priemonės.
- 115 Iš to išplaukia, kad Osman Ocalan turi teisę pasitelkdamas bet koki įrodymą įrodyti, jog jis teisėtai veikė PKK, kurios atstovu teigia esąs, vardu.
- 116 Kalbant apie Osman Ocalan atstovavimo PKK teisėtumą, abejonė kyla dėl tos aplinkybės, kad advokatams suteiktame įgaliojime jis save įvardija kaip buvusį PKK narį, nepateikdamas jokio teisėto dokumento, patvirtinančio, kad gali pastarajai atstovauti.

- 117 Tačiau apeliaciniame procese pirmasis apeliantas Teisingumo Teismui pateikė advokato Mark Muller, kuris bando šį įgaliojimą pateisinti, pareiškimą. Kaip tai patvirtina 2005 m. gegužės 12 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimas *Abdullah Ocalan prieš Turkiją* (ieškinys Nr. 46221/99, dar nepaskelbtas), Mark Muller atstovauja šiame teisme Abdullah Ocalan, kuris buvo PKK vadovas ir kuris kali Turkijoje nuo 1999 metų. Mark Muller nurodo, kad per vieną iš Abdullah Ocalan lankymų kalėjime, pastarasis įgaliojo jį ginčyti PKK paskelbimą neteisėta Europoje. Be to, Mark Muller teigia, kad keli kiti PKK aukštas pareigas užimantys asmenys ir jos ipėdinis KADEK įgaliojo jį atstovauti procese, pradėtame pareiškus ieškinį Pirmosios instancijos teisme.
- 118 Mark Muller taip pat teigia, kai Osman Ocalan pasirašė advokatams duotą įgaliojimą pareikšti šį ieškinį, jis buvo tiek PKK, tiek KADEK aukštas pareigas užimantis atstovas.
- 119 Šių pareiškimų, kuriuos padarė į vienos valstybės narės advokatų sąrašą įrašytas atstovas, kuriam, kaip tokiam, taikomas profesinės etikos kodeksas, šiomis ypatingomis bylos aplinkybėmis pakanka, jog būtų įrodyta, kad Osman Ocalan turi teisę atstovauti PKK ir, be kita ko, įgalioti advokatus veikti pastarosios vardu.
- 120 Šios išvados nepaneigia Tarybos argumentas dėl oficialaus blanko neturėjimo.
- 121 Žinoma, pagal privatinę teisę įsteigto juridinio asmens atveju yra įprasta, kad advokatams duodamas įgaliojimas būtų surašomas oficialiame blanke, nors to nereikalauja su procesu Teisingumo Teisme ir Pirmosios instancijos teisme susijusios nuostatos. Tačiau organizacijos, kuri nėra įsteigta pagal paprastai juridiniams asmenims taikomas teisės normas, atveju šis elementas mažai ką įrodo.

- 122 Šiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kad Osman Ocalan turi teisę atstovauti PKK ir įgalioti advokatus jai atstovauti.
- 123 Iš to matyti, kad pirmojo apelianto ieškinys yra priimtinas tiek, kiek jis pateiktas dėl Sprendimo 2002/460. Todėl byla turi būti grąžinta Pirmosios instancijos teismui, kad šis priimtų sprendimą dėl esmės.
- 124 Kadangi byla, kiek ji susijusi su pirmuoju apeliantu, grąžinama nagrinėti Pirmosios instancijos teismui, bylinėjimosi išlaidų klausimo sprendimas paliekamas pastarojo nuožiūrai.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2005 m. vasario 15 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo nutartį *PKK ir KNK prieš Tarybą* (T-229/02) tiek, kiek ja atmetamas Osman Ocalan *Kurdistan Workers's Party* (PKK) vardu pateiktas ieškinys.**
2. **Atmesti likusią apeliacinio skundo dalį.**
3. **Priteisti iš Serif Vanly *Kurdistan National Congress* (KNK) vardu pateikto apeliacinio skundo išlaidas.**

4. **Atmesti Osman Ocalan PKK vardu pareikštą ieškinį kaip nepriimtina tiek, kiek jis pateiktas dėl 2002 m. gegužės 2 d. Tarybos sprendimo 2002/334/EB, įgyvendinančio Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir susivienijimams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančio Sprendimą 2001/927/EB.**
5. **Pripažinti Osman Ocalan PKK vardu pareikštą ieškinį priimtinu tiek, kiek jis pateiktas dėl 2002 m. birželio 17 d. Tarybos sprendimo 2002/460/EB, įgyvendinančio Reglamento Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančio Sprendimą 2002/334/EB. Grąžinti bylą nagrinėti Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismui, kad jis priimtų sprendimą dėl esmės.**
6. **Atidėti PKK vardu veikiančio Osman Ocalan bylinėjimosi išlaidų klausimą.**

Parašai.